LÍRAI SZVIT EGY ÉJSZAKÁRA

Dési Ábel

DOLORE E AGITATO

A szorongás
könyveiben
nem találod
az arcodat

az éjszaka
romjai közt
csak a magány
botladozik

tenyereden
nő az árnyék
sötétedik
a gondolat

hová teszed
ezt a magányt
zsebeidben
vacog a tél

a félelem
fogaiból
sikoly szökik
az agyadba

a hallgatás
imbolyog csak
összeroskadt
álmok között

ADAGIO CANTABILE

Behunyt szemmel
megsejtheted
a létező lehetetlent
vezet az ősz
rémít a tél

behunyt szemmel
keresheted
a hallgatás temetőit
mi maradhat
a csend után

behunyt szemmel
tétovázva
keresheted a keresést
kinek marad
a maradék

behunyt szemmel
felébredve
hogy menekülsz önmagadtól
vezet az ősz
rémít a tél

ALLEGRO NON TROPPO

Tenyeredbe zárod
szemedbe gyűjtöd
álmaid karjával
árnyékát öleled

a csend nyelvén
hívjad elő
ami úgyis
csak tagadás

álmok ajka
adj szavakat
és öleljél
csonka kéz

lenn a fűben
a homlokod
csupa holdfény
és holt paréj

ADAGIO CON LONTANO

Kertek
éjszakák
tövises álmok

a lámpafény
vigasztalan

a gondolat
testét
fájdalom öleli

fehér papír
a hallgatás

minden kérdés
és felelet
egy kiáltás
menedéke

egy mozdulat
lassan
elhal

a semmi is
semmivé lesz

NOCTURNO

Elindulsz
elindulsz lassan
elindulsz lassan az álom
az álom sejtelme felé
elindulsz lassan
az álom
lépteit érzed
lépteit érzed a csendnek
a csendet érzed az éjben
lépteit érzed
s elindulsz
elindulsz lassan
elindulsz lassan a hajnal
a hajnali szürke tájra
elindulsz lassan
és ébredsz
ébredsz a hajnal
ébredsz a hajnali tájra
hajnali tájra ébredsz
ébredsz a hajnal
magányára.

1963—1964